

Léto duše

Právě prožívám druhou mízu. Myslela jsem si, že se tato záležitost týká pouze mužů, ale spletla jsem se. A to pořádně. Cítím se živější než kdykoli dříve, mám energie na rozdávání.

Minulý týden jsem se dokonce zapsala na kurz orientálního tance. Já vím, je to šílenost, že? Je mi přes šedesát a ženu se hopsat mezi mlad'oučné krasavice. Přesto toho nelituji! Naplňuje mě to, cítím se mladší, zdravější, žádanější. Moje duše zažívá léto.

Dopíšu článek na svůj blog a kliknu na tlačítko odeslat. Byla jsem názornou ukázkou, že stáří neznamená plátěné bačkory a krmení holubů. V mládí jsem se stáří hrozně bála, počítala každou vrásku, rozklepaně pročešávala vlasy obavou, že najdu šedivý vlas. Oči mi otevřela až jedna přednáška na univerzitě, kde jsem vyučovala.

Energická stařenka v batikovaném overalu a rudou rtěnkou tehdy pronesla pár vět, které se staly mou mantrou – *Stáří je jako dobré víno. Má se vychutnat, procítit, je plné odstínů, barev a chutí.* Uvědomila jsem si, že ten strašák, ženami nenáviděná etapa života, je vlastně mojí druhou šancí.

Doprovázena těmito myšlenkami jsem se vydala zaběhat do parku. Stalo se to mojí denní rutinou. Vyhánělo mi to z hlavy myšlenky na práci a uvolňovalo blahodárné endorfiny. Je přece známo, že ve zdravém těle je zdravý duch.

Husté, šedí protkané černé vlasy jsem si zapletla do volného copu a na sebe jsem si oblékla černou běžeckou soupravu. To, že jdu cvičit, přeci neznamená, že nemůžu vypadat stylově.

Tak. Byla jsem připravená a mohla jsem vyrazit.

Vydala jsem se do parku nedaleko městského centra. Byl tu paradoxně klid a prázdno, nanejvýš jsem místy potkala maminky s kočárky a jednoho udýchaného pejskaře, honícího se za svým mazlíčkem.

Proto mě tolik překvapil muž, který se znenadání vynořil zpoza stromů a zastoupil mi tak cestu. Vypadal zmateně, a proto jsem se ho raději zeptala: „Dobrý den, nepotřebujete s něčím pomoci?“

Zvedl ke mně hlavu a já jsem tak dostala šanci si ho pořádně prohlédnout. A málem jsem dostala infarkt!

Byl to on! Musel to být on. Stejná tvář, pouze zkrabatělá vráskami, stejná ústa, nyní však sevřená v neradostné grimase. Jediné, co se doopravdy změnilo, byly jeho oči. Dříve jiskřivé a plné života, dnes prázdné, unavené a plné hněvu. Počkat, hněvu?

„Ty! Ty jedna nevěrnice!“ zvolal a ukázal na mě chvějícím se prstem.

„Prosím?“

Nechápala jsem, co to má znamenat. Ano, sice jsme se kdysi znali a chodili spolu, ale to už je strašných let zpátky. Tehdy jsem byla mladá, nerozvázná a zahrávala si se svým zdravím. Propadla jsem kdysi opravdu na dno. Alkohol, drogy a jednorázové známosti. To všechno bývalo mým denním chlebem a on, on byl mou největší závislostí. Byla jsem jím posedlá a to mě táhlo ke dnu.

„ Ty nevíš?! To ti ten tvůj milenec snad vymyl mozek? “

Ted' už jsem mu nerozuměla vůbec. Jaký můj milenec?

Po chvíli mi to došlo. On asi myslí mého terapeuta, ke kterému jsem tehdy chodila. Pomáhal mi s odvykáním. To kvůli tomu jsme se nakonec rozešli, nechtěl, abych k němu chodila, že prý mě jenom svádí. A já hloupá naivka jsem s tím málem doopravdy skoncovala. Potom mi ale došlo, že takhle už dál nemůžu, že by mě to stálo život. Stálo přede mnou rozhodnutí – láska, nebo život. Já si vybrala žít. Odjakživa jsem nenáviděla Romea a Julii. Tolik promarněných životů kvůli mladistvé lásce.

S povzdechem jsem mu odpověděla: „Proč to tady řešíme? Proč teď? Měl by ses přesto přenést jako dospělý člověk.“

To ho očividně rozhořčilo.

„Já se už přesto přenesl! Já ano, ale ty...Ty už u mě místo nenajdeš! Nikdy!“

Než stačil dodat něco dalšího, tak ho za paži jemně uchopila nějaká mladá žena.

„Copak tady děláte? Nechtěl jste jít krmit holuby? Takhle se mi nemůžete ztrácet.“

Poté si všimla mého nechápavého pohledu a lehce se usmála.

„Promiňte, jestli vás tady pán nějak obtěžoval. On za to nemůže, paměť mu už tak dobře neslouží a tak má někdy pocit, že zahlédl někoho z minulosti. Nemějte mu to za zlé.“

„To...to je dobré, nic se nestalo. Jenom jsme si povídali,“ vypravila jsem ze sebe ztěžka. Mladá žena se na mě vědoucně podívala.

„Tak pojdte, pane, ukážu vám, kde najdete ty nejkrotší holuby ve městě.“ S těmito slovy ho vzala za paži a vydala se s ním po štěrkové cestičce směrem dál do parku.

Sledovala jsem je, jak odchází, a v duchu jsem děkovala vesmíru za druhou šanci. Za sílu, kterou mi kdysi dal. I když to nebylo nejpříjemnější setkání, ukázalo mi, že jsem tehdy udělala dobře.

Moje duše prožívala léto. A co by to bylo za léto bez bouřky?